

провадження у справі, встановлені статтею 203 Цивільного процесуального кодексу визначаються у прив'язці до певних обставин. Щодо медіації, то вона, навпаки, цілком залежить від волі сторін. Слід зазначити, що законодавство деяких країн встановлює часові межі для проведення медіації. Так, наприклад Федеральний Закон Російської Федерації «Про альтернативну процедуру врегулювання спорів за участю посередника (процедуру медіації)» у статті 13 «Строки проведення процедури медіації» встановлює, що за загальним правилом строки проведення медіації визначаються угодою сторін, але при цьому медіатор та сторони мають вжити всіх заходів, що процедуру було завершено в строк, що не перевершує шістдесяті днів. У той же час частина 3 вказаної статті встановлює, що у разі проведення процедури медіації після передачі спора на розгляд суду або третейського суду строк проведення процедури медіації не має перевищувати шістдесяті днів, а в інших випадках – ста вісімдесяті днів [3, ст. 13]. Якщо обмеження строком процедури медіації – питання досить спірне, то встановлення певних часових обмежень у випадках, коли сторони виявляють бажання звернутися до медіації у вже рас початому судовому процесі здається цілком обгрунтованим.

Ще один приклад – Цивільний процесуальний кодекс Франції, у статті 131-3 встановлюється, що початковий строк для проведення процедури посередництва не може перевищувати трьох місяців. За заявок посередника даний строк може бути поновлений не більш ніж один раз на той саме строк [4, с. 61].

Список використаних джерел:

1. Директива № 2008/52/ЄС Європейського парламенту і Ради про деякі аспекти посередництва (медіації) в цивільних та комерційних справах [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_a95
2. Закон Республики Беларусь от 12 июля 2013 года № 58-З «О медиации» [Електронний ресурс]. – *Режим доступу* : <http://pravo.by/main.aspx?guid=3871&p0=H11300058&p1=1>
3. Федеральный Закон Российской Федерации «Об альтернативной процедуре урегулирования споров с участием посредника (процедуре медиации)» №193-ФЗ от 27 июля 2010 г. // СЗ РФ. 2010. № 31. Ст. 4162.
4. Новый Гражданский процессуальный кодекс Франции / Пер. с франц. В. Захватаев / Предисловие : А. Довгерт, В. Захватев / Отв. Ред. А. Довгерт. – К. : Истина, 2004. – 544 с.

До питання визначення правової природи права слідування

Самсін Р.І., аспірант кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Верейці О.В.*

Термін «право слідування» («droit de suite») і само поняття права слідування походять з французького права, де вони традиційно використовувались у законодавстві стосовно нерухомого майна. З подальшим розповсюдженням на всі речові права, воно стало розкриватися через формулу «право слідує за річчю», тобто «перехід права власності на майно до іншої особи не є підставою для припинення інших речових прав на це майно»[1, с. 395-396]. Так, наприклад, зміна власника не припиняє застави.

Коли йдеться про право слідування в авторському праві, мається на увазі право автора «слідувати» за своїм твором, беручи участь в прибутках, отриманих від перепродажу оригіналу цього твору.

Закон України «Про авторське право і суміжні права» не включає право слідування ні до особистих немайнових, ні до майнових прав автора. Так саме, як і ще одне специфічне авторське повноваження – право доступу, воно виділено в окрему статтю і займає місце після регулювання всіх основних питань стосовно права слідування, включаючи питання обмеження авторських прав, вказуючи, таким чином, на особливу правову природу даного авторського повноваження.

В юридичній літературі стосовно правової природи права слідування зустрічаються різні позиції.

Так, Е.П. Гаврилов зазначає: «Немає сумнівів в тому, що майновим правом є право слідування» [2]. Як різновид прав, пов'язаних з економічною вигодою, а відповідно – майнових, розглядає право слідування П. Попова [3, с. 88]. До майнових прав автора відносить право слідування і Р.В. Авдонин також визначає право слідування як майнове право [4, с. 108].

Інші дослідники, визнаючи, з одного боку, особливий характер права слідування, наприкінці все ж такі також роблять висновок на користь його майнової природи. Так, О.В. Недоруб, з одного боку, вказує на особливу правову природу права слідування, проте далі дослідник вказує, що «правова природа права слідування тяжіє до майнових прав автора, оскільки ця правомочність надає автору або його спадкоємцям майнову вигоду (дохід) від участі твору в комерційному обігу, діє протягом строку дії майнових прав і переходить у спадщину, а її економічна складова має абсолютний характер» і таким чином робить висновок, що «включення права слідування саме до категорії майнових прав у якості самостійного повноваження, що не належить до виключних прав, уявляється логічним та доцільним» [5, с. 72].

На самостійний характер права слідування вказує В.М. Лисиця: «право слідування є самостійним правом автора, відмінним від належного йому виключного права на твір» [6, с. 213]. Водночас далі дослідниця робить висновок про те, що право слідування «являє собою майнове право, тісно пов'язане з особистістю автора» [6, с. 216].

Друга група науковців дотримується позиції про немайновий характер права слідування. Так, Л. Бенгли та Б. Шерман, вказують на те, що будучи майновим за змістом, право слідування є моральним, немайновим правом автора [7, с. 488].

Третя позиція полягає у визнанні змішаної, особливої правової природи права слідування. Так, Г.В. Чурпіта, яка, з одного боку вказує на майновий характер права слідування, що впливає, на її думку, з законодавчих положень, у той же самий час зазначає: «Водночас, право слідування нерозривно пов'язано з особою творця: за життя автора воно належить лише йому, а після смерті – тільки спадкоємцям автора. Ніяким іншим правонаступникам право слідування належати не може» і, таким чином, дослідниця робить висновок, що «правова природа права слідування є синтезом особистих та майнових елементів.» [8, с. 142-143]

Слід зазначити, що питання майнової чи змішаної природи права слідування має не лише теоретичне, а й практичне значення, оскільки пов'язано, зокрема, з питанням можливості успадкування цього права. Так, наприклад, за законодавством Франції право слідування може

успадковуватись лише спадкоємцями за законом, тоді як спадкоємці за заповітом та інші правонаступники виключаються з кола осіб, що можуть користуватися цим правом.

Список використаних джерел:

1. Гражданское право : Учеб. : В 3 т. Т. 1. – 6-е изд., перераб. и доп. / Н. Д. Егоров, И. В. Елисеев и др. ; Отв. ред. А. П. Сергеев, Ю. К. Толстой. – М. : ТК Велби, Изд-во Проспект, 2004. – 776 с.
2. Гаврилов Э. П. Наследование интеллектуальных прав // Патенты и лицензии. – 2008. – № 4. – С. 27-34
3. Попова П. А. Право следования по отношению к произведениям изобразительного искусства в России, Великобритании, США и странах СНГ Интеллектуальная собственность: теория и практика: Сб. докл. научно-практической конференции «Петербургские коллегиальные чтения – 2010» (Санкт-Петербург, 24–25 июня 2010 г.) – СПб.: Изд-во СПбГЭТУ «ЛЭТИ», 2010. – 131 с.
4. Авдонин Р. В. Содержание авторских прав в российском гражданском праве : дис. на соискание ученой степени кандидата юридических наук : спец. 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / Руслан Витальевич Авдонин. – Москва, 2005. – 207 с.
5. Недоруб О. В. Право следования и возможности его реализации в отношении фотографических произведений / О. В. Недоруб // Имущественные отношения в Российской Федерации. – 2006. – №9 (96). – С. 70-74
6. Лисица В. Н. Право интеллектуальной собственности / В. Н. Лисица; Рос. акад.наук, Ин-т философии и права СО РАН. – Новосибирск, 2012. – 573 с.
7. Бентли Л. Право интеллектуальной собственности : Авторское право / Л. Бентли, Б. Шерман. Пер. с англ. В. Л. Вольфсона. – СПб. : Издательство «Юридический центр Пресс». 2004. – 535 с.
8. Чурпіта Г. В. Авторське право на твори образотворчого мистецтва : дис. на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук : спец. 12.00.03 – цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право / Ганна Вікторівна Чурпіта. – Київ, 2003, – 221 с.

Право інтелектуальної власності у господарській діяльності

Свиридюк С.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Використання у господарській діяльності прав інтелектуальної власності закріплене у Розділі 3 Глави 16 Господарського кодексу України, та Законами України (ЗУ) «Про авторське право і суміжні права» остання редакція від 5 грудня 2012 року, ЗУ «Про внесення змін до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 1 червня 2000 року, ЗУ «Про охорону прав на топографію інтегральних мікросхем» поточна редакція від 5 грудня 2012 року, ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» поточна редакція від 5 грудня 2012 року, а також ЗУ «Про міжнародне приватне право» поточна редакція від 9 червня 2013 року.

Регулювання використання прав інтелектуальної власності закріплене також у Цивільному кодексі, а саме Книга 4 Право інтелектуальної власності, Кодексу України про Адміністративні правопорушення ст. 51-2, 164-3, 164-9 та Кримінальному Кодексі України ст. 176, 177, 203-1, 229, також використання права інтелектуальної власності зазначено у Митному кодексі, а саме Розділ 10 Контроль за переміщенням через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності Глава